

Vyvěšeno dne: 7. 8. 2025
Svěšeno dne: 21. 8. 2025

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Terezy Kučerové v právní věci žalobce: **JUDr. Pavel Vrchá, MBA,** [redacted] proti žalované: **předsedkyně Okresního soudu ve Vyškově,** se sídlem Kašíkova 314/28, Vyškov, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2025, č. j. 62 A 79/2024-91,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované. Ten měl spočívat ve změně č. 5 rozvrhu práce Okresního soudu ve Vyškově (dále jen „soud“) na rok 2024 (dále jen „změna rozvrhu práce“), kterou s účinností od 25. 11. 2024 mimo jiné došlo k přearování asistentky žalobce do jiného soudního oddělení a k omezení činnosti vyšší soudní úřednice v soudním oddělení 6 C, v němž je žalobce předsedou senátu, pouze na anonymizaci a statistiku. Žalobce požadoval, aby krajský soud žalované zakázal pokračovat v porušování jeho práva spočívajícího v odnětí asistentky a vyšší soudní úřednice a přikázal jí obnovit stav před změnou rozvrhu práce.

[2] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu předdeslal, že rozvrh práce lze z hlediska žalobního typu podřadit pod nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., kterým může být zasaženo do subjektivních práv jednotlivce vykonávajícího funkci soudce. K tomu dále doplnil, že z povahy věci lze v tomto směru účinně namítat pouze zásah do práva nerušeně vykonávat veřejnou funkci ve smyslu čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) ve spojení s čl. 82 odst. 1 věty první Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), a to se zřetelem k tomu, že jedním ze základních znaků funkce soudce je jeho nezávislost. Smyslem soudního přezkumu rozvrhu práce jakožto nezákonného zásahu proto není ochrana procesních práv soudce

souvisejících s procesem vydávání rozvrhu práce, neboť soudcům žádná taková procesní práva nenáleží. Nemají právo se k návrhu rozvrhu práce vyjádřit, být vyrozuměni o jeho změně (jakkoli je praktické, aby byli) a vedení soudu se ani nemusí formálně zabývat jejich případnými připomínkami. Krajský soud tedy shrnul, že zásah správního soudu v rámci soudního přezkumu rozvrhu práce je přípustný pouze v případě těch nejzávažnějších procesních pochybení, v důsledku kterých by došlo k ohrožení nezávislosti nebo k narušení nerušeného výkonu funkce soudce.

[3] K soudnímu přezkumu obsahové stránky rozvrhu práce dále krajský soud uvedl, že předseda soudu je v otázkách rozvrhu práce omezen jednak ústavním pořádkem a dále zákonem, konkrétně § 42 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). Upozornil také na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2058/22, podle nějž přezkum správnosti jednotlivých opatření rozvrhu práce není přípustný, nevybočí-li předseda soudu ze zákonných mezí a zvolí-li přípustná a nediskriminační opatření. Stejně tak správnímu soudu při soudním přezkumu nepřísluší hodnotit vhodnost, rozumnost či efektivnost předsedou soudu zvolených kritérií. Zákon ani nezakládá nárok soudce na to, aby mu byl jmenován asistent (§ 36 odst. 1 zákona o soudech a soudcích) a předseda soudu může asistenta odvolat i bez návrhu soudce, pokud tím nepřekročí uvedené mantinely.

[4] Vzhledem k těmto východiskům krajský soud zdůraznil, že v nyní projednávané věci bude zdrženlivý při přezkumu procesních aspektů i obsahové stránky změny rozvrhu práce. Pokud jde o skutkový stav projednávané věci, poukázal na to, že mezi stranami není sporu o obsahové stránce rozvrhu práce a v zásadě ani o tom, jakým způsobem změna rozvrhu práce proběhla a co jí předcházelo. Polemiku nad některými dílčími otázkami, například ve které dny měla žalobcova asistentka vykonávat úkony pro místopředsedu soudu (pro kterého vedle žalobce také vykonávala příslušné úkony) či jaký byl její vztah s místopředsedou soudu, nepovažoval za podstatnou z hlediska předmětu řízení a posouzení věci.

[5] S ohledem na uvedené pak dospěl k závěru, že změna rozvrhu práce v části týkající se žalobcova soudního oddělení 6 C se v základních obrysech mezi všemi dotčenými osobami (žalobce, asistentka, vyšší soudní úřednice, žalovaná a místopředseda soudu) i se soudcovskou radou řešila již od dne 6. 11. 2024, přičemž ústní projednání této změny považoval v poměrech okresního soudu za adekvátní a dostatečné. Krajský soud proto nepřisvědčil žalobci v tom, že k projednání změny rozvrhu práce soudcovskou radou došlo až při předložení její finální verze zpracované v textovém editoru dne 22. 11. 2024. Podstatné bylo to, že soudcovská rada změnu rozvrhu práce včetně důvodů jejího provedení opakovaně projednala ve dnech 18. 11. 2024 a 20. 11. 2024. Žalobcův požadavek, aby mu finální návrh změny rozvrhu práce soudcovská rada předložila k vyjádření, nemá podle krajského soudu oporu v zákoně o soudech a soudcích. Mimoto bylo zřejmé, že žalobce byl od dne 6. 11. 2024 informován o důvodech i způsobu řešení předmětné změny rozvrhu práce, k čemuž také poskytl svůj pohled na věc, který prezentoval dotčeným osobám i ostatním soudcům.

[6] Krajský soud nepochyboval ani o tom, že změna rozvrhu práce odráží vůli žalované jako předsedkyně soudu, která původně předpokládala, že změna rozvrhu práce bude projednána a přijata ještě před jejím nástupem na dovolenou (na kterou nastoupila dne 21. 11. 2024). Skutečnost, že se tak nestalo, a že změnu rozvrhu práce podepsal místopředseda soudu s dovětkem „pověřen zastoupením“, podle mínění krajského soudu nepředstavuje takovou vadu, která by zakládala nezákonnost změny rozvrhu práce s dopadem do žalobcových práv. Je tomu tak proto, že dotčený rozvrh práce soudu bez bližší specifikace stanoví, že místopředseda soudu zastupuje předsedkyni při výkonu státní správy soudu v době její nepřítomnosti. Podpis změny rozvrhu práce

pokračování

místopředsedou soudu současně nelze podřadit pod pověření ve smyslu § 121 odst. 5 zákona o soudech a soudcích.

[7] Krajský soud poukázal i na Stanovisko soudcovské rady ze dne 20. 11. 2024 (dále jen „stanovisko soudcovské rady“), z něž byly patrné důvody vedoucí k posuzované změně rozvrhu práce. Z něj vyplynulo, že důvěra v minitýmu žalobce byla závažně narušena natolik, že další žalobcova spolupráce s asistentkou a vyšší soudní úřednicí se jeví jako objektivně nemožná, což ani samotný žalobce nerozporoval. Podle krajského soudu naopak tento závěr zcela potvrdilo používání expresivních výrazů ze strany žalobce vůči osobě jeho (dřívější) asistentky. Vzhledem k tomu, že i vzájemná důvěra mezi asistentem a soudcem představuje jeden z předpokladů bezproblémového fungování jejich pracovního vztahu, krajský soud uzavřel, že dotčená změna rozvrhu práce nebyla v souzené věci aktem libovůle žalované, ale opírala se o zcela relevantní důvody.

[8] Krajský soud s žalobcem nesouhlasil ani v tom, že veškerá opatření týkající se jeho asistentky a vyšší soudní úřednice spadají výlučně do jeho kompetence, do které nikdo jiný, tedy ani předseda soudu, nemůže zasahovat. Stejně tak není povinností předsedy okresního soudu komunikovat s dotčeným soudcem veškerá opatření týkající se jeho asistenta. V této souvislosti proto zopakoval, že určení pravidel rozvrhu práce je plně v kompetenci předsedy soudu, a to včetně zařazení asistentů a vyšších soudních úředníků do jednotlivých soudních oddělení, a že vhodnost ani účelnost stanovených pravidel nelze až na případy vybočení ze zákonných a ústavních mezí podrobit soudnímu přezkumu. V souzené věci pak podle krajského soudu k překročení těchto mezí nedošlo.

[9] Co se týče žalobcova tvrzení, že v důsledku přeražení asistentky a vyšší soudní úřednice do jiného soudního oddělení nebude schopen plynule, řádně a včas vyřizovat svoji agendu, krajský soud upozornil na skutečnost, že žalobci byl výpadek asistentky kompenzován snížením nápadu nových věcí přibližně o jednu třetinu. Za nedůvodnou považoval rovněž námitku, že si s ním vedení soudu „vyřizuje účty“ a že předmětná změna rozvrhu práce je projevem šikany a *bossingu* žalované. Skutečnost, že žalobce proces změny rozvrhu práce subjektivně vnímá vůči své osobě jako nedůstojný a s ním nedostatečně konzultovaný, šikanu či osobní útoky ze strany vedení soudu vůči němu nepředstavuje.

[10] Krajský soud s ohledem na vše uvedené uzavřel, že neshledal taková procesní pochybení, která by měla vliv na žalobcova práva. Změna rozvrhu práce odráží vůli žalované, žalobce o ní byl informován a opakovaně ji projednávala soudcovská rada. Uvedená změna rozvrhu práce není projevem libovůle, protože byla hájitelným způsobem odůvodněna, a nemá ani diskriminační charakter či způsoblost zasáhnout do žalobcova nezávislého výkonu funkce soudce.

II.

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a žalované zakázal pokračovat v porušování jeho práva spočívajícího v odnětí asistentky a vyšší soudní úřednice a přikázal ji obnovit stav před změnou rozvrhu práce. Eventuálně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil jinému senátu krajského soudu či jinému krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť nereflexování skutkového stavu krajským soudem je natolik závažné, že zde není záruka, že by krajský soud byl schopen v dalším řízení objektivně rozhodnout, a to i vzhledem k provázanosti žalované a místopředsedy soudu ke krajskému soudu.

[12] Stěžovatel se nejprve vyjadřuje k formulaci výroku napadeného rozsudku, který přesně neodpovídá jím navrženému znění žalobního petitu. Nepovažuje však tuto skutečnost za nedostatek, který by bránil posouzení toho, zda krajský soud rozhodl v mezích žaloby. Dále stěžovatel vyjadřuje nevoli vůči tomu, že krajský soud neshrnl skutkový stav, z něhož při posouzení věci vycházel, v jednom odstavci. Současně ale dodává, že z napadeného rozsudku lze seznat, jaký skutkový stav byl jeho podkladem.

[13] Nesprávné právní posouzení věci ze strany krajského soudu pak stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud nezohlednil, že změna rozvrhu práce nebyla soudcovské radě v souladu se zákonem o soudech a soudcích předložena ve lhůtě alespoň 5 pracovních dnů předem a že žalovaná dne 21. 11. 2024 změnu rozvrhu práce nemohla vydat a předložit soudcovské radě, neboť v tento den již čerpala dovolenou. S ohledem na tuto skutečnost považuje stěžovatel za prokázané, že změnu rozvrhu práce soudcovské radě předložil místopředseda soudu, který věděl, že tento dokument není podepsán žalovanou jakožto předsedkyní soudu. Tímto jednáním místopředseda soudu jednak zásadním způsobem porušil zákon o soudech a soudcích, ale také povinnosti soudního funkcionáře, což může podle stěžovatele představovat možné zneužití pravomoci úřední osoby. Tuto počáteční neúčinnost změny rozvrhu práce plynoucí z jejího vydání neoprávněnou osobou není možné zhojit ani tím, že soudcovská rada dokument obsahující změnu rozvrhu práce projednala a vyjádřila se k němu. Dotčená změna rozvrhu práce proto nebyla podle stěžovatele učiněna v souladu se zákonem.

[14] Stěžovatel také namítá, že nebyly splněny materiální podmínky pro vydání posuzované změny rozvrhu práce. Vymezuje se vůči názoru krajského soudu uvedenému v odst. 43. napadeného rozsudku, podle kterého se v žalobě měl označit za vedoucího svého minitýmu tvořeného z asistentky a vyšší soudní úřednice, do kterého nemůže nikdo zasahovat. Stěžovatel pouze tvrdil, že soudní funkcionáři nemohou do záležitostí jeho minitýmu svévolně a libovolně vstupovat. Takový pohled ostatně odpovídá praxi, kdy je zcela běžné, že soudci v rámci svých minitýmů přijímají různá opatření za účelem napravení pochybení členů těchto minitýmů. Naopak stěžovatel považuje za nestandardní, aby se člen minitýmu v případě nesouhlasu s opatřením soudce obracel na vedení soudu, které na základě této skutečnosti přistoupí ke změně rozvrhu práce. Nicméně, i pokud by existovaly důvody pro změnu rozvrhu práce, bylo povinností žalované mu tyto důvody sdělit, aby se k nim mohl vyjádřit. Žalovaná však místo toho věc vyřizovala v režimu tzv. kabinetní justice, neboť stěžovateli svůj záměr přistoupit k tak zásadní změně rozvrhu práce neoznámila a k takové změně ani neexistovaly žádné důvody. Podle stěžovatele se tudíž jedná o svévolné opatření, kterým žalovaná výrazně narušila plnění povinností stěžovatele jako soudce, čímž zasáhla do jeho práva nerušeně vykonávat funkci soudce ve smyslu čl. 21 odst. 4 Listiny.

[15] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že zcela odhlédl od relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně od rozsudku ze dne 19. 11. 2024, č. j. 7 As 223/2024-27, podle kterého musí být postup soudního funkcionáře opřen o racionální a legitimní důvody sledující snahu zachovat fungování soudu, a při posuzování zákonnosti rozvrhu práce je třeba vycházet z konkrétních okolností případu. Stěžovatel z citovaného rozsudku dovozuje, že předseda soudu má povinnost soudci sdělit důvody změny rozvrhu práce, a pokud tak neučiní, jedná se o neslušné a nedůstojné chování a manažerské selhání. Přesně tak podle stěžovatele postupovala i žalovaná v nyní projednávané věci, když mu ani neodpovídala na jeho e-maily a žádosti. Právě nekomunikování se svým podřízeným je v odborné literatuře považováno za jednu z forem *bossingu* a agresivního chování spočívajícího v přehlížení zaměstnance. Jelikož žalovaná stěžovateli úmyslně nesdělila důvody vedoucí ke změně rozvrhu práce, nelze souhlasit s krajským soudem v tom, že tato změna byla hájitelným způsobem odůvodněna. Považuje za znepokojivé, že mu krajský soud neposkytl ochranu v situaci, kdy ke změně rozvrhu práce došlo v důsledku toho, že asistence vytkl určité pochybení a ta následně využila svého blízkého vztahu s vedením soudu ke svému

pokračování

přeřazení do jiného soudního oddělení. Krajský soud navíc v napadeném rozsudku nezohlednil náročnost agendy, která stěžovateli nebyla nijak snížena. Tím, že mu byla odňata asistentka, není schopen řádně a včas vyřizovat svou agendu.

III.

[16] Žalovaná ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Ztotožňuje se s právními závěry krajského soudu a odkazuje na své vyjádření k žalobě ze dne 4. 12. 2024. Skutkový stav věci shrnutý stěžovatelem v kasační stížnosti nečiní sporným a potvrzuje i to, že v době své nepřítomnosti z důvodu dlouhodobě plánovaného čerpání dovolené podepsal posuzovanou změnu rozvrhu práce místopředseda soudu s jejím předchozím souhlasem. Na žádost členů soudcovské rady totiž došlo k ukončení projednávání změny rozvrhu práce až dne 21. 11. 2024 (oproti předpokládanému dni 20. 11. 2024). Je však zřejmé, že k projednání změny rozvrhu práce byla od dne 6. 11. 2024 poskytnuta dostatečná doba podstatně přesahující 5 dnů. Z tohoto důvodu považuje žalovaná za zcela nedůvodné stěžovatelovy námitky o tom, že k předložení změny rozvrhu práce soudcovské radě došlo až dne 21. 11. 2024, že k jejímu projednání měla soudcovská rada pouze jeden den a že dne 6. 11. 2024 neznala důvody vedoucí ke změně rozvrhu práce.

[17] K činnosti stěžovatelovy asistentky žalovaná dále uvádí, že ta měla bez určení konkrétních dnů vykonávat úkony pro stěžovatele i pro místopředsedu soudu, aniž učinila sporným, že ve dnech středa až pátek vykonávala úkony pro místopředsedu soudu. Sam stěžovatel jí však sdělil, že pokud od něj v příslušné složce nebude mít žádnou práci, může se podle potřeby věnovat dalším činnostem. Žalovaná ale popírá, že by mezi místopředsedou soudu a uvedenou asistentkou existoval vztah přesahující rámec běžného pracovního vztahu mezi nadřízeným a podřízeným. Naopak vztah stěžovatele k asistenci lze i s ohledem na tato neetická obvinění ze strany stěžovatele označit za neprofesionální, což ostatně zapříčinilo předmětnou změnu rozvrhu práce. Neetické je podle žalované rovněž tvrzení stěžovatele, podle kterého se místopředseda soudu měl odnaučit pracovat, stejně jako i zveřejnění žaloby na webových stránkách stěžovatele bez anonymizace. Přestože stěžovatel pochybení spočívající v absenci anonymizace napravil, neomluvil se za něj, a je navíc otázkou, jak dlouho byl text žaloby bez anonymizace veřejně přístupný.

[18] Se stěžovatelem konečně žalovaná nesouhlasí ani v tom, že by při projednání změny rozvrhu práce došlo k nesprávnému postupu. Veškeré změny rozvrhu práce předsedové soudu v minulosti projednávali vždy se soudcovskou radou ústně, přičemž stěžovatel žádnou z těchto změn až do 6. 11. 2024 nezpochybnil. Jelikož asistentka i vyšší soudní úřednice jsou jako zaměstnankyně velmi kladně hodnoceny, lze s ohledem na změny chování stěžovatele vůči nim považovat změnu rozvrhu práce za adekvátní řešení.

IV.

[19] V replice k vyjádření žalované stěžovatel nejprve rozvíjí argumentaci k otázce pověření místopředsedy soudu ze dne 24. 3. 2025, sp. zn. Sprp 73/2025, zastupováním předsedkyně soudu, která se v mezidobí vzdala této funkce. K samotné věci pak uvádí, že žalovaná má problémy s dodržováním zákona o soudech a soudcích, když poukazuje na předchozí praxi soudu při vydávání rozvrhu práce, která požadavkům tohoto zákona neodpovídá. Podle stěžovatelova mínění § 53 odst. 2 zákona o soudech a soudcích předpokládá písemné předložení návrhu rozvrhu práce, neboť ústní projednání není u rozvrhu práce, který je pravidelně rozsáhlým dokumentem, ani reálné. Stěžovatel přitom již v řízení před krajským soudem prokázal, že žalovaná návrh změny rozvrhu práce soudcovské radě v písemné podobě nepředložila. Setrvává proto na svém stanovisku, že změna rozvrhu práce byla vytvořena místopředsedou soudu a že soudcovské radě byla předložena až dne 22. 11. 2024 s nepravdivým údajem o tom, že ji vydala žalovaná. Stěžovatel toto jednání označuje za hrubou svévoli, úmyslné nerespektování zákona o soudech a soudcích a porušení povinností soudních funkcionářů. K ostatním tvrzením žalované

dodává, že stran neprofesionálního vztahu stěžovatele k asistenci žádné dokazování nebylo provedeno, že místopředseda soudu nerespektoval svou manažerskou roli, když nebyl schopen adekvátně reagovat na opakované žádosti stěžovatele o vyjasnění celé věci, a že manipulativně sděluje neověřené informace, čímž popírá jakoukoliv snahu o vyřešení této záležitosti.

V.

[20] Stěžovatel v průběhu řízení o kasační stížnosti učinil opravné podání ke kasační stížnosti (dále jen „opravné podání“) a doplnění k tomuto opravnému podání, ve kterých opravuje zjevné nesprávnosti obsažené v kasační stížnosti spočívající v uvedení chybných dat, znovu rekapituluje skutkový stav věci a věnuje se otázce správnosti pověření místopředsedy soudu ze dne 24. 3. 2025, sp. zn. Sprp 73/2025. Přestože v opravném podání dospívá k závěru o nicotnosti tohoto pověření a rozvíjí úvahy o tom, zda by na straně žalované (jako procesní nástupce) neměl vystupovat druhý místopředseda Okresního soudu ve Vyškově, Mgr. Karel Menšík, v doplnění k opravnému podání již zastává názor, že do postavení žalované nastoupil již pověřený místopředseda soudu JUDr. Mgr. Aleš Vylam.

[21] Stěžovatel konečně poskytl také vyjádření ke zprávě o šetření provedeném veřejným ochráncem práv ze dne 5. 5. 2025, č. j. 6910/2024/VOP/PLI.

[22] Dalším podáním pak stěžovatel sděluje další změnu rozvrhu práce u Okresního soudu ve Vyškově spočívající mimo jiné v tom, že s účinností od 1. 8. 2025 je nově předsedkyní daného okresního soudu JUDr. Dita Coufalová.

VI.

[23] S ohledem na skutečnost, jak je kasační stížnost formulována, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve vypořádat s otázkou přípustnosti předmětné kasační stížnosti. Především je nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To znamená, že *„uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřipustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). K obdobným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl také v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, podle kterého *„kasační stížnost, která bez změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).“*

[24] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelova stížnostní argumentace je obsahově podobná té žalobní a v převážné míře je založena na obecném vyjádření nesouhlasu s jednotlivými závěry krajského soudu, aniž by však stěžovatel konkrétně reagoval na závěry přijaté krajským soudem k jednotlivým žalobním námitkám. Přestože je tato argumentace na samé hranici přípustnosti, Nejvyšší správní soud k ní v odpovídající míře obecností zaujímá dále uvedené závěry.

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelovy úvahy týkající se formulace výroku napadeného rozsudku a toho, zda měl krajský soud shrnout relevantní skutkový stav v jednom odstavci, nepovažuje za řádně formulované kasační námitky, k nimž by byl povinen se jakkoliv v rámci přezkumu napadeného rozsudku vyjadřovat. Není totiž pochyb o tom, že stěžovatel

pokračování

v těchto částech kasační stížnosti vyjadřuje „pouze“ svoje úvahy na téma vhodnosti formulace výroku či shrnutí skutkového stavu věci, z nějž krajský soud vycházel, aniž by však současně namítal, že výrok napadeného rozsudku není srozumitelný či je jakkoliv jinak vadný (naopak potvrzuje srozumitelnost I. výroku napadeného rozsudku), nebo že by skutkový stav, z nějž krajský soud vycházel a který popsal obsírněji, než by si stěžovatel představoval (konkrétně v odst. 25. až 34. napadeného rozsudku), byl jakkoliv zkreslený či nesprávně popsáný a že tyto nedostatky mohou mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[27] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že byť stěžovatel výslovně v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., z jejího obsahu lze dovodit, že stěžovatel považuje napadený rozsudek také za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovatel totiž krajskému soudu vytýká, že nezohlednil skutečnost, že změna rozvrhu práce nebyla soudcovské radě v souladu se zákonem o soudech a soudcích předložena ve lhůtě alespoň 5 pracovních dnů předem, že žalovaná dne 21. 11. 2024 změnu rozvrhu práce nemohla vydat a předložit soudcovské radě, když již v tento den čerpala dovolenou, a že mu byla ponechána náročná a složitá agenda, na jejíž vyřízení zůstal sám bez asistenta.

[28] Jelikož nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů je vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud ji stěžovatel sám nenamítl, neboť je zpravidla překážkou věcného přezkumu napadeného rozsudku z ostatních kasačních důvodů, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto kasačním důvodem.

[29] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu považuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Nejvyšší správní soud však současně setrvale zastává názor, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[30] V intencích výše zmíněných judikатурních východisek Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud dostal požadavkům na přezkoumatelnost napadeného rozsudku. V napadeném rozsudku dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a predestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Z napadeného rozsudku je bez jakýchkoliv pochyb seznatelné, k jakým závěrům krajský soud dospěl a proč nepovažoval argumentaci stěžovatele za důvodnou. Úvahy v něm obsažené jsou co do formy logické a vnitřně bezrozporné.

[31] Konkrétně v odst. 39. napadeného rozsudku krajský soud dovodil, že změna rozvrhu práce se ústně řešila již dne 6. 11. 2024 a že ji soudcovská rada opakovaně projednala ve dnech 18. 11. 2024 a 20. 11. 2024. Stěžovateli proto nepřisvědčil v tom, že k projednání změny rozvrhu práce soudcovskou radou došlo až dne 22. 11. 2024 při předložení její finální verze zpracované v textovém editoru a že změna rozvrhu práce nebyla soudcovské radě v souladu se zákonem

o soudech a soudcích předložena ve lhůtě alespoň 5 pracovních dnů předem. V odst. 41. napadeného rozsudku zase krajský soud vysvětlil, proč změna rozvrhu práce odráží vůli žalované jakožto předsedkyně soudu a proč podpis této změny místopředsdou soudu nezpůsobuje takovou vadu, která by měla vliv na stěžovatelova práva. Stejně tak krajský soud neopomněl vypořádat stěžovatelovy námitky týkající se jeho snížené schopnosti řádně vyřizovat jemu přidělenou specializovanou soudní agendu bez asistenta, k čemuž se konkrétně vyjádřil v odst. 41., 45. a 46. napadeného rozsudku. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit v tom, že krajský soud předmětné skutečnosti v napadeném rozsudku nezohlednil a nikterak je nevypořádal. Uvedené námitky proto nejsou důvodné.

[32] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[33] Lze shrnout, že s ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost, a nedovodil ani jinou vadu řízení před krajským soudem s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[34] Nejvyšší správní soud tudíž posoudil zbylé kasační námitky, které lze podřadit pod stěžovatelem uplatňovaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[35] Nejvyšší správní soud pro přehlednost k dále uvedenému považuje za vhodné nejprve shrnout skutkový stav věci, ze kterého vyšel krajský soud v napadeném rozsudku, byť o něm není mezi stranami sporu. Před změnou rozvrhu práce vykonávala (bývalá stěžovatelova) asistentka činnost jak pro stěžovatele, tak pro místopředsdu soudu. Poté, co stěžovatel asistence vytknul, že ve dnech vyhrazených pro práci na agendě jeho soudního oddělení vykonávala úkony i pro soudní oddělení místopředsdy soudu, žalovaná stěžovateli dne 6. 11. 2024 ústně sdělila, že hodlá přistoupit k organizační změně spočívající v přearování asistentky ze stěžovatelova soudního oddělení. Byla mu nabídnuta jiná asistentka, což stěžovatel odmítl, a požadoval sdělení konkrétního důvodu tohoto opatření a projednání celé záležitosti soudcovskou radou. Téhož dne požádala žalovaná e-mailem soudcovskou radu o jednání ve věci personálních záležitostí minitýmu stěžovatele, které bylo stanoveno na 18. 11. 2024, a uvedla, že chce před přijetím personálních změn znát stanovisko soudcovské rady. Také stěžovatel byl na toto jednání pozván. Dne 12. 11. 2024 poslal všem soudcům e-mail, ve kterém rozebral obsah plánovaného jednání a namítal, že stále neobdržel návrh změny rozvrhu práce, o němž by se dne 18. 11. 2024 mělo konat jednání. Na jednání soudcovské rady uvedeného dne pak stěžovatel uvedl, že žádal o jednání soudcovské rady za účelem projednání změny rozvrhu práce, nikoliv řešení personálních záležitostí. Žalovaná na tomto jednání vysvětlila, že změna rozvrhu práce má spočívat v odejmutí asistentky a vyšší soudní úřednice ze stěžovatelova soudního oddělení 6 C. Tentýž den stěžovatel žalovanou e-mailem upozornil, že mu nesdělila důvody změny rozvrhu práce a že trvá na zařazení asistentky do svého soudního oddělení. Dne 21. 11. 2024 stěžovatel e-mailem soudcovskou radu informoval, že neobdržel návrh změny rozvrhu práce.

[36] Dne 22. 11. 2024 bylo na intranetu soudu zveřejněno stanovisko soudcovské rady, ve kterém tato na základě jednání konaných ve dnech 18. 11. 2024 a 20. 11. 2024 uvedla: „*Soudcovská rada projednala předložený návrh v souladu s ust. § 53 odst. 1 písm. c) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Soudcovská rada, po slyšení všech dotčených osob (JUDr. Pavel Vrchba, MBA, JUDr. Klára Valentová, Bc. Veronika Maršíková), dospěla k závěru, že důvěra v minitýmu týkající se vztahu soudce – asistentka a soudce – VSÚ, je tak vážně narušena a to vzájemně, že další spolupráce jmenovaného soudce s uvedenou*

pokračování

asistentkou a VSÚ se jeví objektivně nemožnou. Ke změně rozvrhu práce s tímto související se soudcovská rada vyjádří po předložení návrhu jeho změny.“ Na zmíněné stanovisko soudcovské rady ještě téhož dne reagoval stěžovatel e-mailem, ve kterém označil jednání soudcovské rady z pohledu § 53 odst. 1 písm. c) zákona o soudech a soudcích za bezpředmětné, neboť se týkalo personálních záležitostí, a ne změny rozvrhu práce. V tento den (22. 11. 2024) také jeden ze členů soudcovské rady zaslal stěžovateli návrh změny rozvrhu práce s tím, že jej soudcovská rada ráno obdržela. Ke zveřejnění změny rozvrhu práce a k jejímu doručení stěžovateli došlo rovněž dne 22. 11. 2024. Změna rozvrhu práce datovaná dnem 21. 11. 2024 následně nabyla účinnosti dne 25. 11. 2024 a byla podepsána jak žalovanou, tak místopředsdou soudu s dovětkem „pověřen zastoupením“. Žalovaná přitom nepopírá, že od 21. 11. 2024 čerpala dovolenou.

[37] Stěžovatel především brojí proti závěru krajského soudu vyslovenému v odst. 39. napadeného rozsudku. Má za to, že není možné počáteční neúčinnost změny rozvrhu práce plynoucí z jejího vydání neoprávněnou osobou (místopředsdou soudu) zhojit tím, že soudcovská rada dokument obsahující změnu rozvrhu práce projednala a vyjádřila se k němu. Stěžovatel tedy setrvává na svém stanovisku, že místopředsda soudu neměl oprávnění předložit změnu rozvrhu práce k projednání soudcovské radě.

[38] Podle § 41 odst. 2 zákona o soudech a soudcích, *rozvrh práce vydává na období kalendářního roku předsda soudu po projednání s příslušnou soudcovskou radou; rozvrh práce musí být vydán nejpozději do konce předchozího kalendářního roku. V průběhu kalendářního roku může předsda soudu po projednání s příslušnou soudcovskou radou rozvrh práce změnit, jen jestliže to vyžaduje potřeba nového rozdělení prací u soudu.*

[39] Podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích, *v rozvrhu práce soudu se zejména jmenovitě určí soudci tvořící senát, samosoudci, přísedící, asistenti soudců, vyšší soudní úředníci, soudní tajemníci a soudní vykonavatelé, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních.*

[40] Podle § 53 odst. 1 písm. c) zákona o soudech a soudcích, *soudcovská rada okresního soudu projednává návrhy rozvrhu práce okresního soudu a jeho změn.*

[41] Podle § 53 odst. 2 věta druhá a násl. zákona o soudech a soudcích, *návrhy podle odstavce 1 písm. c) a d) předkládá soudcovské radě předsda okresního soudu. Návrh rozvrhu práce podle odstavce 1 písm. c) předkládá předsda okresního soudu soudcovské radě nejpozději do 30. listopadu předchozího kalendářního roku. V návrhu se určí lhůta, v níž má být návrh soudcovskou radou projednán, která nesmí být kratší než 5 pracovních dnů; nevyjádří-li se soudcovská rada v této lhůtě, platí, že s návrhem souhlasí.*

[42] S ohledem na výše popsany skutkový stav věci má Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem za to, že změna rozvrhu práce bez jakýchkoliv pochybností odráží vůli žalované jakožto předsdkyně soudu (v rozhodné době). Žalovaná již dne 6. 11. 2024 soudcovskou radu požádala o stanovení termínu jednání, na kterém by se soudcovskou radou mohla probrat zamýšlená personální opatření v soudním oddělení 6 C. I když jako účel jednání soudcovské rady svolaného na 18. 11. 2024 formálně neoznačila projednání návrhu změny rozvrhu práce, na tomto jednání vysvětlila, že změna rozvrhu práce má spočívat v odejmutí asistentky a vyšší soudní úřednice ze soudního oddělení stěžovatele. Bylo tudíž zcela evidentní, že právě tyto personální změny představují hlavní důvod změny rozvrhu práce a že po obsahové stránce nejsou v podstatě ničím jiným než předmětnou změnou rozvrhu práce. To plně koresponduje shora citovanému § 42 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích, podle něž rozvrh práce obsahuje mimo jiné i jmenovitě určení soudců, jakož i asistentů či vyšších soudních úředníků zařazených do jednotlivých soudních oddělení. Tím, že předmětnou změnu rozvrhu práce spočívající v personálních změnách v soudním oddělení 6 C soudcovská rada projednala ve dnech 18. 11. 2024 a 20. 11. 2024, byla v souladu s § 41 odst. 2 zákona o soudech a soudcích splněna zákonná

podmínka spočívající v projednání změny rozvrhu práce soudcovskou radou před přijetím takové změny. To ostatně stěžovatel v kasační stížnosti ani nerozporuje. Žalované tedy nebránilo ke změně rozvrhu práce přistoupit a takovou změnu po obdržení stanoviska soudcovské rady, na nějž chtěla nad rámec vyžadovaný zákonem vyčkat, ještě před svou dovolenou dne 20. 11. 2024 připravit.

[43] Přestože žalovaná návrh změny rozvrhu práce nepředložila soudcovské radě v písemné podobě a současně s tím neurčila lhůtu pro její projednání ve smyslu § 53 odst. 2 zákona o soudech a soudcích, shledává Nejvyšší správní soud ústní projednání této změny rozvrhu práce s ohledem na její povahu a na poměry Okresního soudu ve Vyškově, u nějž působí 12 soudců, za adekvátní. Nepovažuje přitom za nutné na tomto místě blíže rozvíjet úvahy o tom, zda se § 53 odst. 2 zákona o soudech a soudcích týká pouze návrhu rozvrhu práce či i jeho změn. Podstatné je, že tento zákon konkrétní formální požadavky pro projednání změny rozvrhu práce a pro předložení jeho návrhu výslovně nestanovuje. Obecně lze sice písemný návrh (změny) rozvrhu práce, obzvláště v případě větších soudů, označit za vhodnější, to nicméně neznamená, že by žalovaná jí zvoleným způsobem vybočila ze zákonných mezí, neboť v praxi menších soudů jistě změny rozvrhu práce provedené obdobným způsobem jako u Okresního soudu ve Vyškově nejsou ničím výjimečným. Ostatně i odborná literatura, na kterou případně odkázal již krajský soud v napadeném rozsudku, připouští, že „*způsob projednání se v praxi jednotlivých soudů liší, u některých soudů předseda soudu jedná s členy soudcovské rady osobně, většinou však návrh zašle soudcovské radě v písemné podobě a vyčká odpovědi. Tím je formálně splněna podmínka projednání rozvrhu práce se soudcovskou radou (neboť zákon nestanoví podmínku souhlasu, ale pouze projednání).*“ (ZEMANOVÁ, Daniela. § 41 [Rozvrh práce]. In: ZEMANOVÁ, Daniela. Zákon o soudech a soudcích. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 51.).

[44] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ke změně rozvrhu práce došlo na základě realizace výlučné kompetence žalované jako předsedkyně soudu (kam nepochybně patří zajištění chodu soudu po stránce personální a organizační) v souladu s § 41 odst. 2 zákona o soudech a soudcích. Ačkoliv dotčenou změnu rozvrhu práce podepsal místopředseda soudu z pověření žalované, Nejvyšší správní soud zastává shodně s krajským soudem názor, že ani tato skutečnost nikterak nezasahuje do stěžovatelových práv, kterých se účinně může jako soudce domáhat v řízení na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. způsobeným rozvrhem práce. Jak totiž Nejvyšší správní soud vyložil již v rozsudku ze dne 26. 5. 2022, č. j. 6 As 22/2022-58, rozvrhem práce může být zasaženo do práv soudce plynoucích z čl. 21 odst. 4 Listiny, která jednotlivci jmenovanému do funkce soudce garantují právo na její plnohodnotný výkon, k čemuž je zapotřebí i zachování nezávislosti, včetně jejího interního aspektu. Podpis místopředsedy soudu na změně rozvrhu práce s dodatkem „pověřen zastoupením“ však v tomto případě nijak do práv stěžovatele garantovaných v čl. 21 odst. 4 Listiny nezasahuje. Ostatně, jak opět správně upozornil i krajský soud v napadeném rozsudku, samotný rozvrh práce zakotvuje, že místopředseda soudu zastupuje předsedkyni soudu v době její nepřítomnosti při výkonu státní správy soudu. Žalovaná navíc potvrdila, že místopředseda soudu tak činil s jejím souhlasem a pověřením. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit v tom, že ze strany místopředsedy soudu představoval podpis změny rozvrhu práce úmyslné porušení povinností soudního funkcionáře, resp. zneužití jeho pravomocí. Posouzení těchto skutečností by tak mohlo být nanejvýš předmětem řízení o kárné odpovědnosti žalované či místopředsedy soudu, nikoliv nyní projednávané věci. Tato námitka proto není důvodná.

[45] Stěžovatel dále namítá, že nebyly splněny materiální podmínky pro vydání změny rozvrhu práce, protože k takovému kroku neexistoval žádný rozumný důvod.

[46] Ani tento názor Nejvyšší správní soud se stěžovatelem nesdílí. V souladu s opakovaně zmiňovaným § 41 odst. 2 zákonem o soudech a soudcích může předseda soudu v průběhu kalendářního roku po projednání s příslušnou soudcovskou radou rozvrh práce změnit, jen jestliže

pokračování

to vyžaduje potřeba nového rozdělení prací u soudu. Jak správně krajský soud uvedl v napadeném rozsudku, mezi takovou potřebu lze zařadit narušení vzájemné důvěry a zhoršení pracovního vztahu mezi soudcem a jeho asistentkou či vyšší soudní úřednicí, které v souzené věci stěžovatel nijak nerozporuje a které shledala také soudcovská rada ve svém stanovisku. Nepochybně i bezproblémovost vztahu mezi soudcem a asistentem/vyšším soudním úředníkem přispívá k řádnému fungování soudního oddělení.

[47] Podle Nejvyššího správního soudu již samotná skutečnost, jak daleko nyní projednávaná věc zašla a jaká jednotlivá obvinění a expresivní výrazy zúčastněné strany používají (o nadstandardním vztahu asistentky s místopředsedou soudu, o její protekci u vedení soudu a obcházení stěžovatele, o pracovních schopnostech místopředsedy soudu atd.), svědčí o narušení vzájemné důvěry stěžovatele s asistentkou a vyšší soudní úřednicí. Tyto důvody následně provedené změny rozvrhu práce přitom musely být stěžovateli známy, přinejmenším v obecných rysech, již na základě e-mailu žalované ze dne 6. 11. 2024 a ústního jednání stěžovatele s ní v tento den, a následně i z obsahu jednání soudcovské rady, kterého se stěžovatel osobně zúčastnil. Koneckonců stěžovatel se ke změně rozvrhu práce vyjadřoval například i dne 12. 11. 2024, kdy všem soudcům zaslal své stanovisko k naplánovanému jednání soudcovské rady. Stěžovateli proto nelze přisvědčit v tom, že by žalovaná věc řešila způsobem připomínajícím kabinetní justici a že by mu důvody vedoucí ke změně rozvrhu práce odmítala sdělit. Naopak všem dotčeným osobám dala prostor se k celé záležitosti na jednání soudcovské rady dne 18. 11. 2024 vyjádřit, komunikovala zde zamýšlenou změnu rozvrhu práce a její důvody a před vydáním změny rozvrhu práce vyčkala také na stanovisko soudcovské rady. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud nejen za dostatečný, ale především za dostatečně transparentní, respektující také požadavky vyplývající z výše citovaných ustanovení zákona o soudech a soudcích.

[48] Dovozuje-li stěžovatel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2024, č. j. 7 As 223/2024-27, závěr, že předseda soudu má povinnost dotčenému soudci sdělit důvody vedoucí ke změně rozvrhu práce, opak je pravdou. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že „*nedostatek projednání změny rozvrhu práce s dotčeným soudcem nemůže způsobit nezákonnost tohoto aktu (zákon soudci nedává záruku, že s ním bude vedení soudu věc projednávat), byť si takové projednání vyžaduje sama slušnost a důstojnost zacházení vedení soudu se soudci, a naopak jeho nedostatek představuje „manažerské selhání.“*“ (důraz přidán soudem). I kdyby tedy žalovaná neprojednala se stěžovatelem důvody zamýšlených změn, nevedla by tato skutečnost k nezákonnosti změny rozvrhu práce, ale bylo by možno takový postup hodnotit „toliko“ jako manažerské selhání žalované jakožto předsedkyně soudu. Jak je nicméně výše uvedeno (viz odst. [34] a [35] výše), ani takového „pochybení“ se žalovaná v nynější věci nedopustila.

[49] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že správním soudům nepřísluší přezkoumávat vhodnost, rozumnost či efektivnost kritérií, která předsedu soudu vedou ke změně rozvrhu práce, a to již proto, že právní úprava nevyžaduje, aby taková kritéria byla vůbec explicitně formulována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 6 As 22/2022-58). Rozhodné je pouze to, zda takový postup nevykazuje znaky libovůle či svévole, zda nemá diskriminační charakter či zda necílí na ohrožení nezávislosti výkonu funkce soudce (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. IV ÚS 2058/22). To Nejvyšší správní soud v nynějším případě nedovodil.

[50] Shora popsáný skutkový stav věci svědčí o tom, že vztah mezi asistentkou, vyšší soudní úřednicí a stěžovatelem byl natolik narušen, že si nelze představit jejich další bezproblémovou a nekonfliktní spolupráci. Změna rozvrhu práce tudíž nebyla aktem libovůle či svévole žalované. Stejně tak nic nenasvědčuje tomu, že by se zde jednalo (v podobě změny rozvrhu práce) o opatření diskriminačního či šikanózního charakteru, nebo že by cílilo na ohrožení nezávislosti výkonu

funkce stěžovatele jako soudce. S přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem případu, jakož i k poměrně širokým mezím uvážení, kterým žalovaná disponovala (koneckonců za své kroky a řádné fungování soudu odpovídá také kárně), je tomu spíše naopak. Ostatně Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 8. 2013, č. j. 1 As 48/2012-28, dovodil také to, že je-li rozvrh práce „součástí širšího šikanózního jednání předsedy soudu proti určitému soudci“, lze se bránit „proti takovéto šikaně, spojené například s obtěžováním, diskriminací atp. cestou civilní žaloby podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, případně podle zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon).“

[51] Jakkoli stěžovatel v tomto ohledu tvrdí, že v důsledku změny rozvrhu práce není bez asistentky schopen sám efektivně realizovat rozhodovací činnost svého soudního oddělení, nelze přehlédnout, že mu žalovaná nabídla přidělení jiné asistentky a že změnou rozvrhu práce současně došlo k poměrně zásadnímu snížení nápadu jeho soudního oddělení, nehledě na to, že na jmenování asistenta nemá soudce podle § 36a odst. 1 zákona o soudech a soudcích právní nárok.

[52] Za důvodnou nepovažuje Nejvyšší správní soud ani námitku, podle níž krajský soud v napadeném rozsudku neodlišil jím nastíněnou optiku pohledu na soudce jakožto vedoucího svého soudního „minutýmu“. Ačkoliv v praxi je nepochybně běžné, že většinu záležitostí s asistenty a vyššími soudními úředníky standardně řeší soudce z příslušného soudního oddělení, stěžovatel současně opomíjí, že podle § 36a odst. 2 zákona o soudech a soudcích formálně jmenuje asistenta předseda soudu na návrh soudce, přičemž odvolat jej může i bez návrhu. Rovněž je předseda soudu tím, kdo v souladu s § 42 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích v rozvrhu práce určuje asistenty soudců, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních.

[53] Nejvyšší správní soud závěrem pro úplnost dodává, že nerozhodoval o opakovaných návrzích stěžovatele na vydání usnesení podle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 občanského soudního řádu, podle kterých se v řízení o kasační stížnosti mělo na straně žalované nejprve pokračovat s místopředsedou soudu a posléze s nynější předsedkyní soudu. Místopředseda soudu byl na základě pověření ze dne 24. 3. 2025, sp. zn. Sprp 73/2025, pověřen předsedou Krajského soudu v Brně k zastupování předsedy (či předsedkyně) Okresního soudu ve Vyškově, na straně žalovaného však od jeho počátku vystupuje subjekt, jemuž lze tvrzený zásah podle § 42 odst. 1 zákona o soudech a soudcích přičíst, a tím je předsedkyně soudu. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud nerozhodoval ani o další „změně“, která spočívá výlučně ve změně osoby, která nově s účinností od 1. 8. 2025 vykonává funkci předsedkyně Okresního soudu ve Vyškově. Ze stejného důvodu Nejvyšší správní soud neshledal potřebu věnovat se námitce stěžovatele týkající se údajné nejistoty, který ze dvou místopředsedů by měl nastoupit do právního postavení žalované, a o nicotnosti zmíněného pověření, neboť sám stěžovatel nakonec označuje postup spočívající v pověření místopředsedy soudu za správný a více jej nezpochybňuje; jmenováním nové předsedkyně soudu je pak již tato otázka zcela bezpředmětná. Nejvyšší správní soud se více nevyjadřuje ani ke zprávě o šetření provedeném veřejným ochráncem práv (viz odst. [21]), neboť ta není předmětem posouzení v nyní projednávané věci.

[54] Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že žádná z kasačních námitek není důvodná. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy taktéž není naplněn.

VII.

[55] Kasační stížnost není pro vše výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

pokračování

[56] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Žalované jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2025

L. S.

Mgr. Petra Weissová v. r.
předsedkyně senátu